

รูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7
ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
ACADEMIC ADMINISTRATION MODEL USING TECHNOLOGY CREATIVELY
ACCORDING TO THE PRINCIPLES OF SAPPURISADHAMMA FOR LARGE SCHOOLS
UNDER THE PRIMARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE

¹เทพศิรินทร์ วุฒิยางกูร Dhepsirin Vuttiyangkoon
²ระวิง เรืองสังข์ Rawing Ruangsanka ³ทองดี ศรีตระการ Thongdee Sriragarn
^{1, 2, 3}มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand
Corresponding Author E-mail: kruarmpts@gmail.com

Article Received: February 27, 2025. Revised: March 28, 2025. Accepted: March 29, 2025.

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเป็นการวิจัยแบบผสมวิธี ประกอบด้วยการใช้แบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 220 คน การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิโดยเลือกเฉพาะเจาะจงจำนวน 5 คน การสนทนากลุ่มโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 9 คน และการทดลองใช้รูปแบบ จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 25 คน เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ แบบศึกษาเอกสารแบบสัมภาษณ์ แบบสนทนากลุ่ม และคู่มือการใช้รูปแบบ การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ซึ่งประกอบด้วย 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ส่วนนำ ได้แก่ หลักการรูปแบบ การบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วย 1) การวางแผนงานด้านวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 2) การบริหารการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 3) การพัฒนาบุคลากรโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 4) การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 5) การวัดและประเมินผลโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 6) การพัฒนาสื่อวัตกรรมและเทคโนโลยีโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 7) การประสานความร่วมมือโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ โดยมีหลักธรรมที่ใช้ในการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์คือหลักสัปปุริสธรรม 7 ประกอบด้วย 1) รู้เหตุ (อัมมัญญตา) 2) รู้ผล (อัตถัญญตา) 3) รู้ตน (อัตตัญญตา) 4) รู้ประมาณ (มัตตัญญตา) 5) รู้กาล (กาลัญญตา) 6) รู้ชุมชน (ปริสัจญตา) 7) รู้บุคคล (ปุคคลัญญตา) และวัตถุประสงค์รูปแบบ 1) เพื่อส่งเสริมการนำหลักธรรมสัปปุริสธรรม 7 มาประยุกต์ใช้ในการบริหารงานวิชาการอย่างเป็นรูปธรรม 2) เพื่อส่งเสริมให้สถานศึกษาเลือกเทคโนโลยีในการบริหารงานวิชาการอย่างสร้างสรรค์ 3) เพื่อยกระดับคุณภาพการบริหารงานวิชาการด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยและเหมาะสม ส่วนที่ 2 ตัวแบบเป็นกระบวนการดำเนินการ ส่วนที่ 3 การนำรูปแบบไปใช้ ประกอบด้วย การเตรียมความพร้อม การดำเนินงาน

การประเมินผล การสรุปผล และส่วนที่ 4 เจ็อนไขความสำเร็จ ประกอบด้วยการใช้ สร้างเป้าหมายเดียวกัน เทคโนโลยี และความร่วมมือ

คำสำคัญ: รูปแบบ, การบริหารงานวิชาการ, หลักสัปปุริสธรรม 7

Abstract

This research article aimed to present a model of academic administration using creative technology based on the seven principles of the Sappurisadhamma at large schools under the Office of the Primary Educational Service Area. It was a mixed-method research, consisting of a questionnaire with a sample group of 220 school administrators. Data analysis were performed using statistics to find percentages, means, and standard deviations, interviews with 5 specifically selected experts, group discussions with 9 experts, and a trial of the model from a seminar with 25 stakeholders. The research instruments were a document study form, an interview form, a group discussion form, and a manual for using the model. Data analysis was performed using statistics to find percentages, means, and standard deviations, and content analysis.

The research results found that the academic administration model using creative technology based on the seven principles of Sappurisadhamma at large schools under the Office of the Primary Educational Service Area consisted of 4 parts: Part 1, Introduction, including principles and models of academic administration using creative technology, consisting of 1) Academic planning using creative technology, 2) Teaching and learning management using creative technology, 3) Human resource development using creative technology, 4) Teaching and learning management using creative technology, 5) Measurement and evaluation using creative technology. 6) Development of innovative media and technology using creative technology, 7) Collaboration using creative technology based on the principle of academic administration by using technology creatively, namely the Seven Sappurisadhamma: 1) Knowing the cause (Dhammaññutā), 2) Knowing the result (Attanñutā), 3) Knowing oneself (Attanñutā), 4) Knowing the limit (Mattaññutā), 5) Knowing the time (Kalanñutā), 6) Knowing the community (Parisanñutā), 7) Knowing people (Puggalaññutā), and the purposes of the model were 1) to promote the application of the Seven Sappurisadhamma to academic administration in a tangible way, 2) to encourage educational institutions to choose technology to creatively administer academic affairs, 3) to raise the quality of academic administration with modern and appropriate technology. Part 2, Model, it was the implementation process. Part 3, Applying the model, including preparation, implementation, evaluation, and conclusion. Part 4, Conditions for success, including adaptation, creating the same goals, technology, and cooperation.

Keywords: Model, Academic Administration, The Seven Principles of Sappurisadhamma

บทนำ

สังคมโลกในปัจจุบันมีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่องจากอดีต เพื่อตอบสนองความต้องการในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในด้านต่างๆ ที่มีมากขึ้น มนุษย์จึงได้คิดค้นพัฒนาเทคโนโลยีมาใช้ประโยชน์ให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างสะดวกสบายและมีความสะดวกมากขึ้นไม่เว้นแม้แต่การใช้เทคโนโลยีเพื่อประโยชน์ในการบริหารสถานศึกษา (เกียรติศักดิ์ ลำพองชาติ, 2563) ระบบนิเวศทางการศึกษาในยุคที่โลกแวดล้อมเปลี่ยนแปลงส่งสัญญาณชัดว่า การศึกษาจำเป็นต้องปรับตัวไปกับโลกดิจิทัล สอดรับกับการพัฒนาและพลังขับเคลื่อนใหม่ที่มีประสิทธิภาพสูง ในยุคสมัยที่สังคมได้เชื่อมเข้ากับเทคโนโลยีที่มากด้วยพลังและประสิทธิภาพ เพื่อตอบสนองคุณภาพชีวิต รวมถึงระบบการศึกษาจึงได้มีการกำหนดให้ภาครัฐมีความเชื่อมโยงในการให้บริการสาธารณะต่างๆ ผ่านการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายการพัฒนาประสิทธิภาพของระบบการบริหารจัดการศึกษาโดยเน้นย้ำให้พัฒนาระบบบูรณาการร่วมกับการบริหารจัดการสถานศึกษาทั้ง 4 ฝ่าย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560)

สถานศึกษาซึ่งเป็นหน่วยงานที่จัดการศึกษาให้กับประชาชน จึงจำเป็นต้องจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพมากที่สุดโดยยึดมาตรฐานของการศึกษาของชาติ ซึ่งในการบริหารงานของสถานศึกษานั้นประกอบไปด้วยกรอบภารกิจงานจำนวน 4 งาน คือ งานบริหารงานวิชาการ งานบริหารงบประมาณ งานบริหารงานบุคคล และงานบริหารทั่วไป โดยถือว่าการบริหารงานวิชาการเป็นหัวใจสำคัญและเป็นภารกิจหลักในการบริหารส่วนการบริหารงานอื่นๆ นั้นถือว่าเป็นส่วนช่วยสนับสนุนให้การบริหารงานวิชาการประสบผลสำเร็จและส่งผลให้การบริหารงานของสถานศึกษาทั้ง 4 งานบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่สถานศึกษากำหนด โดย ภิญญู สาธ (2544) ได้กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการ หมายถึง งานหลักสำคัญของการบริหารสถานศึกษา เพราะเป็นงานเกี่ยวกับคุณภาพการจัดการศึกษาของผู้บริหารโดยตรง ผู้บริหารการศึกษาของโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาทุกแห่งคือการให้การศึกษาแก่ผู้เรียน ผู้บริหารโรงเรียนควรเป็นผู้นำทางวิชาการ โดยปฏิบัติงานร่วมกับครูจะต้องกระตุ้นให้ครูพัฒนาตนเองให้คำแนะนำและประสานงานให้ครูทุกคนร่วมกันทำงานด้านการสอนให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะโรงเรียนในระดับประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาต่างๆ ยังต้องให้ความสำคัญต่อการจัดการด้านวิชาการ เพราะการบริหารงานวิชาการในระดับประถมศึกษาเป็นพื้นฐานเริ่มแรกของการศึกษาและมีความสำคัญต่อการศึกษาต่อในระดับต่างๆ หากการบริหารงานวิชาการในระดับประถมเกิดความผิดพลาดหรือไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์อาจทำให้ผู้เรียนพลาดโอกาสทางการศึกษาในระดับสูงขึ้นไป

ในสถานศึกษานั้นมีภาระงานด้านบริหารวิชาการในปัจจุบันนั้นว่ามีความจำเป็นอย่างมากในการใช้เทคโนโลยีเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการบริหารสถานศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังที่ อภิญญา รัตนโกเมศ (2552) ได้ศึกษาการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เขต 3 พบว่า การบริหารงานวิชาการที่มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมากที่สุดคือการวัดและประเมินผล และมีแนวทางในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาพัฒนาระบบบริหารงานวิชาการในด้านการวางแผนเกี่ยวกับงานวิชาการ คือ การให้ความรู้แก่บุคลากร ประชุมระดมสมอง การจัดทำระบบสารสนเทศให้เป็นปัจจุบัน ด้วยสภาพปัญหาที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เทคโนโลยีดิจิทัลจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจในแวดวงการศึกษา การนำเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาบริหารสถานศึกษานั้นนับได้ว่าเป็นกระแสคลื่นลูกใหม่ที่จะทำให้การศึกษาไทยมีความตื่นตัวมากขึ้นกว่าเดิม และสอดคล้องกับที่ ปัทมาพร ท่อชู และวิทยา อินทร์สอน (2559) กล่าวว่า การเลือกใช้เทคโนโลยีให้เหมาะสมกับการบริหารวิชาการนั้นต้องอาศัยการพิจารณาเพื่อนำเทคโนโลยีที่มีอยู่มาใช้

ให้เหมาะสมและสร้างสรรค์ การเลือกใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบความเหมาะสมและการเปลี่ยนแปลงหรือผลที่จะเกิดขึ้นต่อชีวิต สังคม และสิ่งแวดล้อม

เนื่องจากงานบริหารวิชาการเป็นกลุ่มงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารสถานศึกษาโดยตรงตั้งแต่ด้านหลักสูตร ตลอดจนการจัดการศึกษาแก่ผู้เรียนอย่างมีคุณภาพ พร้อมกันนี้การบริหารงานด้านวิชาการภายในสถานศึกษานอกจากจะต้องมีการนำเทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ในการบริหารงานแล้วนอกจากนี้ยังต้องบริหารงานภายใต้ความถูกต้องและความสมเหตุสมผล จากผลวิจัยของพระวราวุธ ปัญญาวิโร (เพชรไพร) (2562) ได้ทำการศึกษาเรื่องการบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัลตามหลักสัปปุริสธรรม 7 โรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น ที่พบว่า กลุ่มบริหารงานวิชาการมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มบริหารงานอื่น จึงควรศึกษาเพื่อสร้างแนวทางการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษาให้เหมาะสมกับ บริบทสถานศึกษา ผู้บริหารจำเป็นต้องพิจารณารอบด้าน และบริหารงานวิชาการให้ทันต่อยุคสมัยควบคู่กับคุณธรรมจริยธรรม ซึ่งหลักธรรมที่มีความสอดคล้องและเหมาะสมจะส่งผลให้การบริหารงาน วิชาการในยุคปัจจุบันมีแนวทางที่มีประสิทธิภาพ โดยมีหลักธรรมที่สอดคล้องกับการบริหารงานวิชาการคือหลักสัปปุริสธรรม 7 ว่าด้วยธรรมแห่งคนดี ควรค่าแก่การเคารพนับถือ

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการวางแผนบริหารงานวิชาการโดยคำนึงผลจากการใช้เทคโนโลยีสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อนำเสนอรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมวิธี โดยวิธีดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้
ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา โดยมีขั้นตอน 1) การศึกษาเอกสาร โดยการวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิดทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย และสร้างแบบสัมภาษณ์ และ 2) การสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง เกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จากผู้บริหารจำนวน 5 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

ระยะที่ 2 พัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มีขั้นตอนในการพัฒนารูปแบบ มี 4 ขั้นตอน คือ 1) ยกร่างรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จากผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัยระยะที่ 1 2) พัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา โดยการสนทนากลุ่ม

ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 9 คน โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง 3) ทดลองใช้รูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา โดยบุคลากรทางการศึกษา จำนวน 25 คน 4) ประเมินรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา โดยแจกแบบสอบถามเกี่ยวกับ ความเป็นประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และความถูกต้อง โดยมีกำหนดกลุ่มตัวผู้บริหารโรงเรียนขนาดใหญ่ จำนวน 220 คน

ระยะที่ 3 นำเสนอรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา โดยนำผลการทดลองใช้รูปแบบ และผลการประเมินรูปแบบ ดำเนินการปรับปรุง แก้ไข ตามคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาหลักและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

สรุปผลการวิจัย

รูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยและนำผลจากการศึกษามายกร่างรูปแบบซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ 1) ส่วนนำ ได้แก่ หลักการ และวัตถุประสงค์ 2) ตัวแบบ 3) การนำรูปแบบไปใช้ ได้แก่ การเตรียมความพร้อม การดำเนินงาน การประเมินผล และการสรุปผล 4) เงื่อนไขความสำเร็จ ได้แก่ การปรับใช้ สร้างเป้าหมายเดียวกัน เทคโนโลยี และความร่วมมือ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ส่วนที่ 1 ส่วนนำ

1.1 หลักการ

หลักการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 เป็นแนวทางที่สำคัญในการพัฒนาการศึกษาในยุคดิจิทัล มุ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ โดยการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วย 1) การวางแผนงานด้านวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 2) การบริหารการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 3) การพัฒนาบุคลากรโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 4) การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 5) การวัดและประเมินผลโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 6) การพัฒนาสื่อวัตกรรมการและเทคโนโลยีโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 7) การประสานความร่วมมือโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ โดยมี หลักธรรมที่ใช้ในการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์คือหลักสัปปุริสธรรม 7 ประกอบด้วย 1) รู้เหตุ (ธัมมัญญตา) 2) รู้ผล (อัตถัญญตา) 3) รู้ตน (อิตถัญญตา) 4) รู้ประมาณ (มัตตัญญตา) 5) รู้กาล (กาลัญญตา) 6) รู้ชุมชน (ปริสสัญญตา) 7) รู้บุคคล (ปุคคลัญญตา) ซึ่งทั้งหมดนี้มีบทบาทสำคัญในการสร้างความร่วมมือและการทำงานที่มีประสิทธิภาพในสถานศึกษา การนำหลักการเหล่านี้มาประยุกต์ใช้จะช่วยให้สถานศึกษาสามารถดำเนินงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ดังนี้ 1) เพื่อส่งเสริมการนำหลักธรรมสัปปุริสธรรม 7 มาประยุกต์ใช้ในการบริหารงานวิชาการ

อย่างเป็นรูปธรรม 2) เพื่อส่งเสริมให้สถานศึกษาเลือกเทคโนโลยีในการบริหารงานวิชาการอย่างสร้างสรรค์
3) เพื่อยกระดับคุณภาพการบริหารงานวิชาการด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยและเหมาะสม

ส่วนที่ 2 ตัวแบบ

ตัวแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสี่ปฐพีธรรม 7 ประกอบด้วย 1) การบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ 2) หลักสี่ปฐพีธรรม 7 และ 3) กระบวนการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสี่ปฐพีธรรม 7 ดังนี้

2.1 การบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ จากการสังเคราะห์ขอบข่ายการบริหารงานวิชาการ และองค์ประกอบการใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ โดยมีการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ ดังนี้ 1) การวางแผนงานด้านวิชาการ 2) การบริหารการเรียนการสอน 3) การพัฒนาบุคลากร 4) การจัดการเรียนการสอน 5) การวัดและประเมินผล 6) การพัฒนาสื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยี 7) การประสานความร่วมมือ

2.2 หลักสี่ปฐพีธรรม 7 แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาคุณธรรมในด้านต่างๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างสังคมที่มีคุณภาพและความรับผิดชอบต่อกัน การมีคุณธรรมเหล่านี้จะช่วยให้บุคคลมีการตัดสินใจที่ดีขึ้น สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น และส่งเสริมการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน 1) รู้เหตุ (ธัมมัญญตา) รู้จักเหตุและหลักการของสิ่งที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ต่างๆ การรู้ว่าตนมีหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างไร มีสิ่งใดเป็นเหตุให้บรรลุถึงผลสำเร็จตามที่มุ่งหมาย รวมถึงรู้หลักความจริงที่จะทำให้เกิดผลดี เลือกทำสิ่งที่ดีละเว้นสิ่งที่ไม่ดีและสามารถวิเคราะห์เหตุปัจจัยอย่างมีวิจารณ์ญาณ 2) รู้ผล (อัทธัญญตา) รู้จักผลและความมุ่งหมายของสิ่งที่ปฏิบัติ เช่น การรู้ว่าผลดีหรือผลเสียเกิดขึ้นจากเหตุใด ทำให้สามารถแยกแยะประโยชน์และข้อเสียของสิ่งที่กระทำได้ เข้าใจผลที่ต้องการและสามารถคาดคะเนผลล่วงหน้า รวมถึงรู้ว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่จะส่งผลอย่างไรต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ 3) รู้ตน (อัตตัญญตา) รู้จักตนเองตามความเป็นจริงในเรื่องสถานะ ฐานะ ความรู้ ความสามารถ และคุณธรรมที่ตนมีอยู่ รวมถึงรู้ถึงจุดเด่นและจุดด้อยของตนเอง เพื่อปรับปรุงและประพฤติตนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ตลอดจนพัฒนาตนให้เจริญขึ้นในด้านที่ควรพัฒนาและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ 4) รู้ประมาณ (มัตตัญญตา) รู้จักพอดีและความเหมาะสมในการกระทำ การใช้จ่ายทรัพย์สินอย่างพอเหมาะ ไม่เกินฐานะของตน การพักผ่อนและทำงานอย่างสมดุล รวมถึงการปฏิบัติตนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ไม่สุรุ่ยสุร่ายหรือประหยัดจนเกินไป แต่ทำทุกอย่างอย่างพอเหมาะและพอดีเพื่อให้ได้ผลดีที่แท้จริง 5) รู้กาล (กาลัญญตา) รู้จักกาลเวลาอันเหมาะสม เช่น รู้ว่าควรทำสิ่งใดในเวลาใด และมีระยะเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ รู้จักแบ่งเวลาเพื่อให้การทำงานและกิจกรรมสำเร็จตรงตามเป้าหมาย รวมถึงความตรงต่อเวลาและการใช้เวลาอย่างคุ้มค่ามีประโยชน์สูงสุด 6) รู้ชุมชน (ปริสฺสัญญตา) รู้จักชุมชนและสังคมที่ตนต้องติดต่อเกี่ยวข้อง เข้าใจขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม กฎเกณฑ์ของชุมชนที่ตนอยู่ รู้จักการปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับชุมชนและสังคมนั้นๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดหรือความไม่เคารพต่อชุมชน สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้อย่างเหมาะสม 7) รู้บุคคล (ปุคคลัญญตา) รู้จักและเข้าใจความแตกต่างของบุคคล ด้านบุคลิก นิสัย ความสามารถ ความเชื่อถือและคุณธรรมของแต่ละคน ทำให้สามารถปฏิบัติต่อผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมและสร้างความสัมพันธ์ที่ดีโดยรู้ว่าบุคคลแบบใดควรเข้าหาแบบใด

2.3 กระบวนการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสี่ปฐพีธรรม 7 เป็นกระบวนการที่นำหลักสี่ปฐพีธรรม 7 ใช้เพื่อสร้างการบริหารงานวิชาการที่ประสบความสำเร็จ

เกิดประสิทธิผลในการบริหารงานโดยแบ่งการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลัก
สัปปริสธรรม 7 การออกเป็น 7 ขั้นตอน ดังนี้

1) ชั้นวางแผนงานวิชาการ (Academic Planning) รู้เหตุ (ธัมมัญญา) ในการวิเคราะห์
สถานการณ์ปัจจุบันและปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีในสถานศึกษา โดยให้ความสำคัญกับการรักษา
ความปลอดภัยของข้อมูลและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การใช้เทคโนโลยีที่ประหยัดพลังงาน เช่น ระบบ
คลาวด์ที่ช่วยลดการใช้ทรัพยากร และรู้ผล (อัทธัญญา) ในการกำหนดนโยบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับการใช้
เทคโนโลยีในการเรียนรู้ และผลลัพธ์ที่ต้องการ เช่น การปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับความพร้อมของนักเรียน
แต่ละระดับ รวมถึงการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

2) ชั้นบริหารการเรียนการสอน (Instructional Management) รู้ตน (อัทธัญญา) ในการ
ประเมินทรัพยากรที่มีอยู่และกำหนดทรัพยากรที่ต้องการเพิ่มเติม เพื่อใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอน
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยพิจารณาทั้งคุณภาพของอุปกรณ์และการใช้งานที่เหมาะสม และรู้ประมาณ
(มัตตัญญา) เพื่อจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรที่เหมาะสม โดยไม่เกินกว่าความสามารถของสถานศึกษา
และต้องสามารถใช้งานได้เป็นอย่างดี เพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

3) ชั้นพัฒนาบุคลากร (Personnel Development) รู้กาล (กาลัญญา) การบริหารจัดการ
เวลาในการพัฒนาบุคลากร โดยใช้เทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพภายในเวลาที่เหมาะสม เช่น
การใช้เทคโนโลยีในการจัดอบรมที่สะดวกและสามารถเข้าถึงได้ทุกที่ และรู้ชุมชน (ปริสัญญญา) เพื่อพัฒนา
บุคลากรโดยคำนึงถึงบริบทของสถานศึกษาและชุมชน โดยส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีในการประชาสัมพันธ์การ
เรียนรู้และสร้างความสัมพันธ์ที่ตระหว่างโรงเรียนและชุมชน

4) ชั้นจัดการเรียนการสอน (Learning Management) รู้บุคคล (ปุคคลัญญา) เพื่อออกแบบ
การเรียนการสอนที่ตอบสนองความต้องการของนักเรียน โดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม เช่น การเรียนออนไลน์
ร่วมมือหรือการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ใช้แพลตฟอร์มเทคโนโลยีในการเรียนรู้ และรู้เหตุ (ธัมมัญญา) ในการใช้
เทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมของนักเรียนและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ
โดยการวิเคราะห์และเลือกใช้เครื่องมือเทคโนโลยีที่เหมาะสม

5) ชั้นวัดและประเมินผล (Assessment and Evaluation) รู้ผล (อัทธัญญา) การ
ประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนจากเครื่องมือประเมินออนไลน์ และประเมินผลกระทบจากการใช้
เทคโนโลยีที่เกิดขึ้น และรู้ประมาณ (มัตตัญญา) ในการกำหนดเกณฑ์การประเมินที่เหมาะสมตามบริบทของ
นักเรียน และติดตามผลการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

6) ชั้นพัฒนาสื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยี (Development of Media, Innovations, and
Technology) รู้กาล (กาลัญญา) เพื่อสนับสนุนการพัฒนาและทดลองนวัตกรรมทางการศึกษา โดยใช้
เทคโนโลยีที่เอื้อต่อการเรียนรู้ที่ยั่งยืนและคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม และรู้เหตุ (ธัมมัญญา) เพื่อใช้ส่งเสริมการคิดค้น
นวัตกรรมทางการศึกษาใหม่ ๆ ที่มีเหตุผล และสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนได้

7) ชั้นประสานความร่วมมือ (Collaboration and Partnerships) รู้ชุมชน (ปริสัญญญา)
ในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและผู้ปกครองด้านการใช้เทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนรู้ในชุมชน
และรู้บุคคล (ปุคคลัญญา) เพื่อช่วยส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ตระหว่างผู้มีส่วนร่วม
และโรงเรียน ในการพัฒนาการศึกษาาร่วมกัน

ส่วนที่ 3 การนำรูปแบบไปใช้

ขั้นตอนการนำรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ไปใช้ในการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษามีรายละเอียด 4 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 การเตรียมความพร้อม เริ่มจากการวิเคราะห์ปัญหาและสถานการณ์ของโรงเรียน เช่น ปัญหาการเข้าถึงเทคโนโลยีที่ไม่เท่าเทียม หรือการขาดทักษะของบุคลากรในการใช้เทคโนโลยี จากนั้นดำเนินการฝึกอบรมเบื้องต้นเพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจให้แก่บุคลากร พร้อมทั้งตรวจสอบและจัดเตรียมทรัพยากรที่จำเป็น อาทิ อุปกรณ์เทคโนโลยี งบประมาณ และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เพียงพอและเหมาะสม นอกจากนี้ ยังต้องกำหนดเป้าหมายและนโยบายที่ชัดเจนในการนำเทคโนโลยีมาใช้ โดยยึดหลักสัปปุริสธรรม เช่น การรู้เหตุและผล เพื่อสร้างแผนงานที่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน

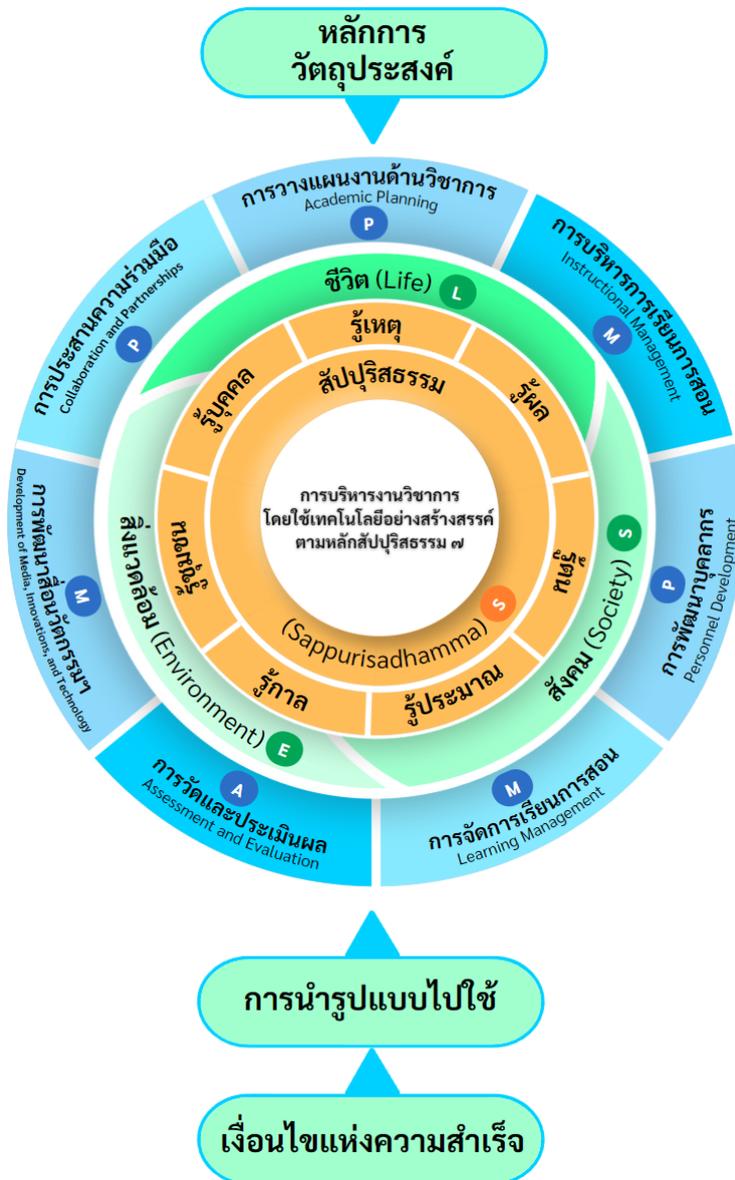
3.2 การดำเนินงาน ในขั้นตอนนี้เริ่มจากการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการกระบวนการเรียนการสอน เช่น การใช้แพลตฟอร์มออนไลน์ แอปพลิเคชัน หรือสื่อมัลติมีเดีย เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ จากนั้นดำเนินการพัฒนาทักษะของบุคลากรด้วยการฝึกอบรมให้สามารถใช้เทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสนับสนุนการพัฒนานวัตกรรมใหม่ๆ เช่น แอปพลิเคชันสำหรับการเรียนรู้ หรือการใช้ระบบคลาวด์ในการจัดเก็บและจัดการข้อมูล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการบริหารงานวิชาการ

3.3 การประเมินผล ในขั้นตอนนี้ควรประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนด้วยเครื่องมือออนไลน์ เช่น แบบทดสอบออนไลน์ หรือการประเมินผลงานผ่านแพลตฟอร์มต่างๆ นอกจากนี้ ควรศึกษาผลกระทบที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยี ทั้งในด้านบวก เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่เพิ่มขึ้น และในด้านลบ เช่น ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยี อีกทั้งยังต้องสำรวจความพึงพอใจของครูและนักเรียน เพื่อทราบถึงประสิทธิภาพและความสะดวกสบายของการใช้งาน

3.4 การสรุปผล สุดท้ายคือการสรุปผลการดำเนินงาน โดยนำข้อมูลจากการประเมินมาวิเคราะห์เพื่อสรุปผลลัพธ์ เช่น ความสำเร็จในการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในโรงเรียน และผลกระทบที่เกิดขึ้น จากนั้นเสนอแนวทางการปรับปรุงเพื่อพัฒนาการใช้เทคโนโลยีให้เหมาะสมยิ่งขึ้นกับบริบทของโรงเรียน พร้อมทั้งจัดทำรายงานผลการดำเนินงานเพื่อเผยแพร่ข้อมูลแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ชุมชนและผู้ปกครอง เพื่อสร้างความร่วมมือในการพัฒนางานวิชาการอย่างยั่งยืน

ส่วนที่ 4 เงื่อนไขความสำเร็จ 1) ปรับใช้ตัวแบบให้เหมาะกับบริบทของสถานศึกษา 2) สถานศึกษาสร้างเป้าหมายเดียวกันในการพัฒนางานวิชาการ 3) มีอุปกรณ์เทคโนโลยีที่ทันสมัยและเหมาะสมสำหรับการใช้งาน 4) มีความร่วมมือระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน

โดยมีภาพรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ดังในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 รูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยสำคัญมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้
 การพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ที่นำเสนอในงานวิจัยนี้ เน้นการบูรณาการแนวคิดเชิงพุทธธรรมเข้ากับการบริหารเชิงเทคโนโลยี โดยมุ่งหวังให้การบริหารวิชาการของโรงเรียนขนาดใหญ่มีความสมดุลและยั่งยืน ทั้งนี้ หลักสัปปุริสธรรม 7 ที่นำมาใช้ได้แก่ ธรรมัญญตา (รู้เหตุ) อตถัญญตา (รู้ผล) อตตัญญตา (รู้ตน) มัตตัญญตา (รู้ประมาณ) กาลัญญตา (รู้เวลา) ปริสัจญตา (รู้ชุมชน) และบุคคลบัญญัติ (รู้จักบุคคล) ซึ่งหลักธรรมเหล่านี้ได้รับการปรับใช้ในแต่ ละขั้นตอนของกระบวนการบริหารวิชาการอย่างเหมาะสม รูปแบบการบริหารที่พัฒนานี้ได้รับแรงบันดาลใจ จากงานวิจัยของพระราชวุฒาจารย์ (เพชรไพร) (2561) ที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้หลักธรรม

ในบริบทของการบริหารงานยุคดิจิทัล โดยเฉพาะในด้านการวางแผนและการจัดการทรัพยากรซึ่งต้องอาศัยหลักธรรมาภิบาลและมัตตัญญา เพื่อให้การบริหารงานมีความยืดหยุ่นและตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการพัฒนารูปแบบในงานวิจัยนี้ พบว่า การบูรณาการเทคโนโลยีควรเริ่มต้นจากการวางรากฐานความเข้าใจในตัวแบบการบริหารที่ชัดเจน เช่น การพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน การสร้างระบบสนับสนุนที่เชื่อมโยงข้อมูลระหว่างโรงเรียน ชุมชน และผู้ปกครอง รวมถึงการใช้ระบบสารสนเทศเพื่อช่วยจัดการกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุฑามาศ มูลกระโทก (2566) ที่เน้นว่า ผู้บริหารในยุคดิจิทัลต้องพัฒนาภาวะผู้นำที่ผสมผสานเทคโนโลยีกับการบริหารงานตามหลักสัปปุริสธรรม 7 เพื่อให้สามารถสร้างผลลัพธ์ที่ยั่งยืนและสอดคล้องกับความต้องการของสถานศึกษา นอกจากนี้ สมบัติ บุตรแสนคม (2565) ได้แสดงให้เห็นว่า การบริหารงานบุคคลในยุควิถีชีวิตใหม่ต้องอาศัยการจัดการที่คำนึงถึงความแตกต่างของบุคลากรแต่ละคน เช่น ความสามารถ ทักษะ และความสนใจ โดยใช้หลักบุคคลัญญา เพื่อให้การจัดการทรัพยากรบุคคลมีความเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน ทั้งยังต้องมีการพัฒนาบุคลากรผ่านการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้พวกเขาสามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ในงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนการวิจัยของปรัชญา เจริญสุข, พระสุรชัย สุรชโย และลำพอง กลมกุล (2567) ที่พบว่า การพัฒนาภาวะผู้นำที่เชื่อมโยงกับหลักสัปปุริสธรรม 7 ในกลุ่มครูและบุคลากรนั้น ช่วยส่งเสริมการทำงานร่วมกันในลักษณะทีมงาน รวมถึงการบูรณาการเทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ในโรงเรียน ตัวอย่างเช่น การนำระบบการจัดการการเรียนรู้มาใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในกระบวนการเรียนการสอนและการบริหารงานวิชาการ รูปแบบการบริหารงานในงานวิจัยนี้ยังมุ่งเน้นการจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งพรศักดิ์ สุจริตรักษ์ และคณะ (2566) ได้เน้นว่า การจัดสรรงบประมาณและการบริหารทรัพยากรในสถานศึกษาควรดำเนินการอย่างเหมาะสมและโปร่งใส เพื่อให้โรงเรียนสามารถพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมได้ต่อเนื่อง ทั้งนี้ งานของ บัญชา วงศ์คำภา (2563) ยังได้แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีของครูและการสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐาน เช่น เครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีความสำคัญอย่างมากต่อความสำเร็จของการบริหารงานในศตวรรษที่ 21 งานวิจัยนี้ยังพบว่า การใช้เทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนการบริหารวิชาการ เช่น การจัดเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึก และการพัฒนาระบบการเรียนรู้แบบดิจิทัล ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงานวิชาการได้อย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอของ Dorothy Leidner and Sirkka Jarvenpaa (2011) ที่ระบุว่า การใช้เทคโนโลยีในงานวิชาการไม่ควรหยุดเพียงการทำให้กระบวนการเป็นอัตโนมัติ แต่ควรมุ่งเน้นการสร้างการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกที่สามารถสร้างคุณค่าใหม่ให้กับการเรียนรู้ และการพัฒนารูปแบบที่บูรณาการเทคโนโลยีกับหลักธรรมสัปปุริสธรรม 7 ยังสอดคล้องกับงานของ Ellen Goldring and Pearl Sims (2005) ที่เน้นว่า ความสำเร็จของการบริหารงานในยุคดิจิทัลขึ้นอยู่กับ การสร้างความร่วมมือระหว่างองค์กรต่างๆ เช่น เขตการศึกษา ชุมชน และมหาวิทยาลัยเพื่อสร้างความเข้มแข็งและความยั่งยืนในการบริหารงานวิชาการ

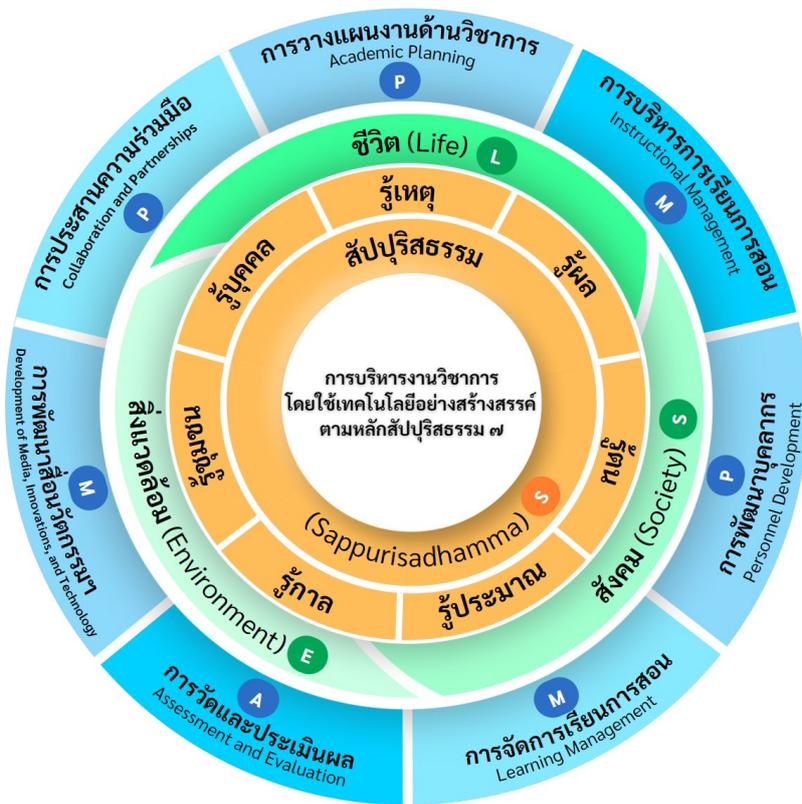
การนำเสนอรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มีองค์ประกอบสำคัญ 4 ด้าน ได้แก่ (1) ส่วนนำ (2) ตัวแบบ (3) การนำรูปแบบไปใช้ และ (4) เงื่อนไขความสำเร็จ โดยมุ่งเน้นการพัฒนางานวิชาการที่มีความยั่งยืนและเชื่อมโยงกับบริบทของโรงเรียน ชุมชน และเทคโนโลยีที่ทันสมัย การนำเสนอรูปแบบนี้ได้รับการสนับสนุนจากแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยรูปแบบที่นำเสนอเริ่มต้นด้วยการกำหนดหลักการพื้นฐานที่ผสมผสานแนวคิดของหลักสัปปุริสธรรม 7 กับการใช้

เทคโนโลยีเชิงสร้างสรรค์ ดังที่ พระมหาพงษ์สินธ์ ธิริจิตโต (โพธิ์คำ) (2564) ระบุว่า หลัก “อัมมัญญตา” และ “ปริสัญญตา” ช่วยให้ผู้บริหารมีความเข้าใจในบริบทของชุมชนและสามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ตอบสนองความต้องการของทั้งบุคลากรและนักเรียนได้อย่างเหมาะสม การกำหนดเป้าหมายในรูปแบบนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Yousef J. Alawneh (2023) ที่แสดงให้เห็นว่า การบุกเบิกเชิงกลยุทธ์เป็นส่วนสำคัญในการเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ในกระบวนการบริหาร โดยต้องอาศัยความเข้าใจในเป้าหมายระยะยาวและการประยุกต์เทคโนโลยีให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมขององค์กร ในส่วนของตัวแบบที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยแนวทางการบูรณาการเทคโนโลยีกับกระบวนการบริหารงานวิชาการ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของครูบุคลากร และผู้ปกครอง Charles M. Reigeluth (2008) แสดงให้เห็นว่า การใช้ระบบ Learning Management Systems (LMS) เป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างระบบบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ โดย LMS สามารถช่วยสนับสนุนการบันทึกข้อมูล วางแผนการสอน และประเมินผลอย่างเป็นระบบ ซึ่งเหมาะสมกับการบริหารงานวิชาการในยุคข้อมูลข่าวสาร ในขณะเดียวกัน Marissa R. Fearnley และ Johnny T. Amora (2020) เสนอว่าคุณภาพของระบบเทคโนโลยี เช่น LMS มีผลโดยตรงต่อการยอมรับและใช้งานในสถานศึกษา ระบบที่ใช้งานง่ายและตอบสนองความต้องการของผู้ใช้สามารถช่วยลดความซับซ้อนของการบริหารงานและเพิ่มประสิทธิภาพในกระบวนการทำงานได้ และการดำเนินงานในรูปแบบนี้ประกอบด้วยขั้นตอนที่วางแผนมาอย่างรอบคอบเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องและความยั่งยืนในกระบวนการบริหารงาน และสอดคล้องกับที่ Dorothy Leidner and Sirkka Jarvenpaa (2011) เน้นว่า การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในโรงเรียนไม่ควรหยุดเพียงการอัตโนมัติ (Automation) แต่ต้องมุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลง (Transformation) กระบวนการเรียนรู้และการสอนในเชิงลึก เพื่อสร้างคุณค่าใหม่ให้กับทั้งครูและนักเรียน ในกระบวนการนี้ผู้บริหารควรมีบทบาทในการกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายที่ชัดเจน นอกจากนี้ จูซามาต มุลกระโทก (2566) ระบุว่า การมีภาวะผู้นำในยุคดิจิทัลของผู้บริหารโรงเรียน ต้องเน้นการจัดการเชิงกลยุทธ์ที่ส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน รวมถึงการพัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีในบุคลากร เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ยั่งยืนในโรงเรียน อีกทั้งเงื่อนไขสำคัญของรูปแบบนี้ คือ การสร้างความร่วมมือระหว่างชุมชน โรงเรียน และองค์กรภายนอก สอดคล้องกับที่ Ellen Goldring and Pearl Sims. (2005) แสดงให้เห็นว่า ความร่วมมือระหว่างองค์กร เช่น เขตการศึกษา มหาวิทยาลัย และชุมชน เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยสร้างรากฐานการบริหารงานที่มั่นคงและยั่งยืน การมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายสามารถช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือและสร้างผลกระทบบางข้อต่อการบริหารงานวิชาการได้ในระยะยาว และสอดคล้องกับการวิจัยของพรศักดิ์ สุจริตรักษ์ และคณะ (2566) ที่พบว่าการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนด้านทรัพยากรอย่างเพียงพอ รวมถึงการจัดอบรมและพัฒนาทักษะให้กับบุคลากร เพื่อเพิ่มศักยภาพและความมั่นใจในการใช้งานเทคโนโลยีดิจิทัล แสดงให้เห็นว่า รูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ที่พัฒนาขึ้นนี้มีศักยภาพในการตอบโจทย์ความต้องการของโรงเรียนในยุคดิจิทัล โดยเฉพาะในด้านการจัดการเรียนรู้การบริหารงาน และการสร้างความร่วมมือในชุมชน โดยสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปเป็นต้นแบบในการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาว

องค์ความรู้การวิจัย

องค์ความรู้การวิจัยคือรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เป็นรูปแบบ

เชิงสัญลักษณ์ (Semantic Model) โดยมีการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลัก
 สัปปุริสธรรม 7 เป็นตัวขับเคลื่อนการบริหารงานวิชาการ ซึ่งเป็นองค์ความรู้จากการวิจัย “2PM AMP -
 LSE.S” ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 องค์ความรู้การวิจัย “2PM AMP – LSE.S”

จากภาพที่ 2 มีอธิบายดังนี้ รูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตาม
 หลักสัปปุริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา องค์ความรู้การ
 วิจัยคือ “2PM AMP – LSE.S” ดังนี้

องค์ประกอบของการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์

P คือ การวางแผนงานด้านวิชาการ Academic Planning

M คือ การบริหารจัดการเรียนการสอน Instructional Management

P คือ การพัฒนาบุคลากร Personnel Development

M คือ การจัดการเรียนการสอน Learning Management

A คือ การวัดและประเมินผล Assessment and Evaluation

M คือ การพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยี Development of Media, Innovations, and Technology

P คือ การประสานความร่วมมือ Collaboration and Partnerships

องค์ประกอบของการใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์

L คือ การใช้เทคโนโลยีโดยคำนึงถึงชีวิต Life

S คือ การใช้เทคโนโลยีโดยคำนึงถึงสังคม Society

E คือ การใช้เทคโนโลยีโดยคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม Environment

องค์ประกอบของหลักธรรม

S คือ หลักสัปปริสธรรม 7 Sappurisadhamma ประกอบด้วย ฐู่เหตุ (อัมมัญญุต) ฐู่ผล (อัทถัญญุต) ฐู่ตน (อัทตัญญุต) ฐู่ประมาณ (มัตตัญญุต) ฐู่กาล (กาลัญญุต) ฐู่ชุมชน (ปริสญญุต) และ ฐู่บุคคล (ปุคคลัญญุต)

การบริหารงานวิชาการให้ประสบความสำเร็จนั้นต้องอาศัยการใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ โดยมีหลักสัปปริสธรรม 7 บูรณาการในการขับเคลื่อน โดยสาระสำคัญของรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปริสธรรม 7 ของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

1. องค์ประกอบของการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ ได้แก่ 1) การวางแผนงานด้านวิชาการ คือ การวางแผนงานด้านวิชาการเน้นการใช้เทคโนโลยีเพื่อเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ ช่วยตัดสินใจและพัฒนางานโดยคำนึงถึงความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม รวมถึงการพัฒนาหลักสูตรที่สอดคล้องกับการใช้เทคโนโลยีเพื่อสุขภาวะของนักเรียน พร้อมจัดกิจกรรมที่ลดช่องว่างทางสังคม และส่งเสริมการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า 2) การบริหารการเรียนการสอน คือ การบริหารการเรียนการสอนมุ่งใช้เทคโนโลยีที่ได้มาตรฐาน เพื่อสนับสนุนโอกาสทางการศึกษาอย่างยั่งยืน โดยเลือกใช้สื่อที่ส่งเสริมสุขภาพและลดการละเมิดลิขสิทธิ์ พร้อมออกแบบแหล่งเรียนรู้ที่ประหยัดพลังงาน และสร้างสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ 3) การพัฒนาบุคลากร คือ การพัฒนาบุคลากรใช้เทคโนโลยีออนไลน์เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และอบรม โดยเน้นอุปกรณ์ที่เหมาะสมและปลอดภัย ป้องกันผลกระทบต่อสุขภาพ และส่งเสริมให้บุคลากรมีวิจรรย์ญาณในการใช้เทคโนโลยี พร้อมลดช่องว่างทางสังคมและป้องกันข้อมูลผิดพลาด เพื่อสร้างความยั่งยืนในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ 4) การจัดการเรียนการสอน คือ การจัดการเรียนการสอนออกแบบให้คำนึงถึงสุขภาพกายและจิตใจของผู้เรียน โดยเลือกใช้สื่อที่ลดช่องว่างทางสังคมและส่งเสริมการเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา กระบวนการเรียนรู้ควรมุ่งเน้นการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า 5) การวัดและประเมินผล คือ การวัดผลควรใช้เทคโนโลยีที่ปลอดภัยและกำหนดระยะเวลาใช้งานที่เหมาะสม ระบบสารสนเทศต้องปกป้องความเป็นส่วนตัวและลดช่องว่างทางสังคม พร้อมพัฒนาเครื่องมือที่ช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม 6) การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ภาวะของผู้ใช้งาน โดยอบรมบุคลากรให้มีทักษะในการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมและป้องกันข้อมูลผิดพลาด พร้อมสนับสนุนการใช้พลังงานทดแทนและระบบคลาวด์ เพื่อการพัฒนาสื่อ นวัตกรรมที่ยั่งยืน 7) การประสานความร่วมมือ คือ การประสานความร่วมมือเน้นการใช้เทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ในทุกระดับอย่างเท่าเทียม ลดช่องว่างทางการศึกษา และสร้างชุมชนการเรียนรู้ที่เข้มแข็ง ด้วยการส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาวิชาการในชุมชนอย่างยั่งยืน

2. หลักสัปปริสธรรม 7 เป็นหลักคุณธรรมที่ช่วยพัฒนาความรับผิดชอบและการดำเนินชีวิตอย่างสมคูลโดยเน้นการรู้เหตุและผลของสิ่งที่กระทำ (อัมมัญญุต, อัทถัญญุต) รู้จักตนเองและข้อจำกัด (อัทตัญญุต) มีความพอดีในทุกด้าน (มัตตัญญุต) ใช้เวลาอย่างเหมาะสม (กาลัญญุต) เข้าใจชุมชนและบริบท

ของสังคม (ปรัญญา) และรู้จักความแตกต่างของบุคคล (บุคคลัญญา) หลักธรรมนี้เป็นพื้นฐานในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี การตัดสินใจที่มีคุณภาพ และส่งเสริมการพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน

3. กระบวนการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปริสธรรม 7 เป็นแนวทางที่เชื่อมโยงคุณธรรมกับการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงานวิชาการมี 7 ประการสำคัญ ได้แก่ 1) การวางแผนงานวิชาการ โดยใช้หลักเหตุ (รู้เหตุ) และผล (รู้ผล) ในการกำหนดนโยบายและวิเคราะห์สถานการณ์เพื่อสร้างแนวทางที่เหมาะสมและยั่งยืน 2) การบริหารการเรียนการสอน โดยประเมินทรัพยากรที่มีอยู่ (รู้ตน) และจัดสรรอย่างเหมาะสม (รู้ประมาณ) เพื่อการจัดการที่มีประสิทธิภาพ 3) การพัฒนาบุคลากร โดยใช้เวลาและทรัพยากรอย่างเหมาะสม (รู้กาล) และคำนึงถึงบริบทชุมชน (รู้ชุมชน) ในการพัฒนาศักยภาพครู 4) การจัดการเรียนการสอน โดยปรับรูปแบบการสอนให้เหมาะกับนักเรียน (รู้บุคคล) พร้อมเลือกใช้เทคโนโลยีที่สอดคล้องกับเป้าหมาย (รู้เหตุ) 5) การวัดและประเมินผล โดยกำหนดเกณฑ์การประเมิน (รู้ประมาณ) และวิเคราะห์ผลกระทบจากการใช้เทคโนโลยี (รู้ผล) 6) การพัฒนาสื่อวัตกรรมการเรียนการสอน โดยส่งเสริมการคิดค้นนวัตกรรมที่ตอบโจทย์ปัญหาในชั้นเรียน (รู้เหตุ) และใช้เวลาในการพัฒนาอย่างเหมาะสม (รู้กาล) 7) การประสานความร่วมมือ โดยสร้างความร่วมมือกับชุมชน (รู้ชุมชน) และพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้เกี่ยวข้อง (รู้บุคคล) เพื่อสนับสนุนการศึกษา

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่า แนวทางแก้ไขจากสภาพปัญหาของการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ ได้แก่ การอบรมและพัฒนาเทคโนโลยีให้เหมาะสมกับบริบทของการเรียนการสอน และการเชื่อมโยงระหว่างผู้ปกครองและชุมชนเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียน ดังนั้นผู้บริหารควรปฏิบัติ ดังนี้

1.1 การอบรมและพัฒนาเทคโนโลยีให้เหมาะสมกับบริบทของการเรียนการสอน โดยวิเคราะห์ความต้องการและบริบทของโรงเรียน ประเมินความสามารถด้านเทคโนโลยีของครูและนักเรียน รวมถึงทรัพยากรที่มีอยู่ เพื่อกำหนดหัวข้อการอบรมที่ตรงกับความต้องการ นำมาพัฒนาหลักสูตรการอบรมเฉพาะทาง โดยการออกแบบหลักสูตรอบรมที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน เช่น การใช้โปรแกรมจัดการชั้นเรียนออนไลน์ การสร้างสื่อดิจิทัล และการประเมินผลผ่านเทคโนโลยี ดำเนินการติดตามและประเมินผลการอบรม โดยตรวจสอบว่าครูสามารถนำเทคโนโลยีที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้จริงในห้องเรียน และให้คำปรึกษาเพิ่มเติมหากจำเป็น

1.2 การสร้างการเชื่อมโยงระหว่างผู้ปกครองและชุมชนเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียน สถานศึกษาพัฒนาช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ใช้แอปพลิเคชันหรือแพลตฟอร์มออนไลน์ เช่น ระบบแจ้งข่าวสารหรือการประชุมผู้ปกครองผ่านออนไลน์ เพื่อให้ข้อมูลถึงผู้ปกครองได้สะดวกและรวดเร็ว อีกทั้งยังจัดกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือ โดยเชิญชวนผู้ปกครองและชุมชนเข้าร่วมกิจกรรม เช่น การแสดงผลงานนักเรียนผ่านเทคโนโลยี หรือเวิร์กช็อปการใช้เทคโนโลยีร่วมกับนักเรียน และสร้างเครือข่ายการสนับสนุนประสานความร่วมมือกับองค์กรในชุมชนหรือท้องถิ่น เช่น บริษัทหรือหน่วยงานที่สามารถสนับสนุนทรัพยากรเทคโนโลยี หรือจัดกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาในกลุ่มประชากรของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไป สามารถนำไปปฏิบัติได้โดย

2.1 ควรมีการนำรูปแบบการบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลัก
สัปปุริสธรรม 7 ไปใช้ในการศึกษากับสังกัดอื่นๆ

2.2 ควรมีระยะเวลาในการทดลองใช้ 1 ภาคการศึกษา เพื่อให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของการ
บริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ให้มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- เกียรติศักดิ์ ลำพองชาติ. (2563). ทักษะการทำงานในโลกดิจิทัล. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการครู
สภา.
- จุฑามาศ มุลกระโทก. (2566). แนวทางการพัฒนาภาวะผู้นำในยุคดิจิทัลของผู้บริหารโรงเรียนขยายโอกาสทาง
การศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต.
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- บัญชา วงศ์คำภา. (2563). การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารงานวิชาการสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาใน
ศตวรรษที่ 21 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคายเขต 1. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปรัชญา เจริญสุข, พระสุรชัย สุรชโย และลำพอง กลมกุล. (2567). ภาวะผู้นำตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของครู
และบุคลากรทางการศึกษา กลุ่มโรงเรียนสหวิทยาเขตเรือหลวงภานุสรณ์ พระนครศรีอยุธยา.
วารสารบวรสหการศึกษาและมนุษยสังคมศาสตร์, 5(3), 94-107.
- ปัทมาพร ท่อชู และวิทยา อินทร์สอน. (2559). การเลือกใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์. Industrial
technology review, 22(285), 107-111.
- พรศักดิ์ สุจริตรักษ์ และคณะ. (2566). แนวทางการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพการบริหารยุค
วิถีใหม่ ของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดราชบุรี. รายงาน
วิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- พระมหาพงษ์สินธ์ ธีรจิตโต (โพธิ์คำ). (2564). การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัลตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของ
โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา วัดศรีนคราราม อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระราชวุฒ ปณญาวชิโร (เพชรไพร). (2561). การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล ตามหลักสัปปุริสธรรม 7
โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต.
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระวราวุฒ ปณญาวชิโร (เพชรไพร). (2562). การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัลตามหลักสัปปุริสธรรม 7
โรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น. บัณฑิตศึกษา, 6(2), 131.
- ภิญโญ สาธร. (2544). หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.

- สมบัติ บุตรแสนคม. (2565). การบริหารงานบุคคลในยุคฐานวิถีชีวิตใหม่ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี. รายงานวิจัย. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579. กรุงเทพมหานคร: พรินทวานกราฟฟิค.
- อภิญา รัตน์โกเมศ. (2552). การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาอุดรธานี เขต 3. ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 32(4), 186.
- Charles, M. Reigeluth. (2008). Roles for Technology in the Information-Age Paradigm of Education: Learning Management Systems. *Educational Technology*, 32-33.
- Dorothy, E. Leidner and Sirkka, L. Jarvenpaa. (2011). The Use of Information Technology to Enhance Management School Education. A Theoretical View. Baylor University.
- Ellen Goldring and Pearl Sims. (2005). Modeling Creative and Courageous School Leadership Through District-Community-University Partnerships. *Educational Policy*, 19(1), 223-249.
- Marissa, R. Fearnley and Johnny. T. (2020). Amora. Learning Management System Adoption in Higher Education Using the Extended Technology Acceptance Model. Research. De La Salle-College of Saint Benilde Manila Philippines.
- Yousef, J. Alawneh and colleagues. (2023). Strategic Pioneering and Its Connection to Faculty Members' Administrative Creativity at Palestinian and Jordanian Universities. *Namibian Studies*, 808-828.